

Kényelmetlen a csönd, ami átjárja a termet, szinte összenyom, ahogy ott ülök mellette, egyenes háttal, feszült vállakkal. A napsugarak áthatolnak a függönyökön, apró árnyékcsíkokat vetve az asztalra, mintha rácsok lennének. Csak meredek a papírra magam előtt, a betűk összemosódnak, nem tudok koncentrálni rájuk. A gondolataim egyre csak elkalandoznak, arra gondolok, hogy mennyire különbözünk egymástól.

A tolla súrolja a papírt. Ő a legokosabb diák az osztályunkban, az a fajta aki mindent eltalál anélkül, hogy keményen hajtaná magát. Én? Én pont az ellentéte vagyok. Mindig csak próbálkozok, de egyre azt érzem, hogy hiányzik valami. Együtt kell dolgoznunk ezen a projekten. Ironikus, hiszen alig szóltunk egymáshoz, már három éve, mióta ugyanabba az osztályba járunk. Úgy tűnik, mintha más világokból származnánk. Az ő világa tele van tervekkel, egyenes vonalakkal és egy tiszta jövővel. Az enyém kaotikus, rendetlen és teljesen kiszámíthatatlan.

A feladat az, hogy arról írjunk mi tartja össze az embereket, egy téma, ami beleégett a fejünkbe mióta elhangzott. *Mi az, ami összeköt minket?* De minden egyes alkalommal, amikor valami jelentőségteljeset akarok kitalálni túl egyértelműnek és erőltetettnek tűnik, nem találok őszintének. A szavak szétfoszlanak még mielőtt a papírra érnének. Talán ez azért van, mert nem vagyok többé biztos benne, hogy mi tart minket össze. Körbenézek a teremben, az osztálytársaimra, rá tekintek–minden megosztottnak tűnik.

“Nem értem, hogy ehhez minek kell párba dolgoznunk.” Mondja, megtörve a csendet. A hangjának van egy éle, mintha ő is olyan frusztrált lenne, mint én. “Nem hiszem, hogy most fogunk valami korszakalkotó ötlettel előállni, hogy mi kapcsol össze, csak azért, mert egymás mellett ülünk.”

Nevetek. Idegességből, nem azért, mert viccesnek találnám, amit mondott. “Igen, elég különös.” Nem tudom mi mást mondjak. A szavai lógnak tovább a levegőben, mintha lenne mögöttük valami más–talán valamiféle kihívás, de lehet, hogy csak óvatosság.

“Szerinted van rá valami válasz?” teszi fel a kérdést egy kis szünet után. “Mármint, hogy mi köt minket össze, azon kívül, hogy egy iskolába járunk?”

Megvonom a vállam. “Gondolom ezt kéne kitalálnunk, vagy nem?” A tollamat babrálom. “Nem vagyunk ugyanolyanok. Millió meg egy dologban különbözünk. Szóval mi lehet az, ami mégis összekapcsol minket?”

Gondolkozás közben az asztalhoz koppintgatja a tollát. “Talán, talán ugyanazok a dolgok, amik szétválasztanak.” A szemei felém villanak, a reakcióm bármi jelét keresve.

Összeráncolom a homlokomat, nem értem mire gondol. “Ezt hogy érted?”

“Hát, nézz csak ránk,” mondja, miközben bizonytalanul közénk mutat. “Te meg én–nem nagyon ismerjük egymást. Valószínűleg azt hiszed, hogy irányításmániás vagyok és csak a jegyeim érdekelnek, nem igaz?”

“Hát...” de, ahogy elkezdem a mondatot megszakít egy enyhe mosollyal.

“Én meg azt hittem, hogy téged egyáltalán nem érdekel az iskola. De nem ez a valóság, ugye?”

Csak pislogok, nem vagyok benne biztos, hogy erre hogy válaszoljak. Bizonyos értelemben igaza van. Engem is érdekel, csak nem pont úgy, ahogy őt. Engem más dolgok érdekelnek–, hogy ne okozzak csalódást a családomnak, és hogy megtaláljam a helyem egy olyan világban, amit az idő nagy részében nem is értek.

“Mindketten próbálunk jelentést és értelmet adni a dolgoknak,” folytatja, a hangja valahogy lágyabban hat. “Ez az, ami összeköt minket, még ha nem is tűnik úgy. Az, hogy mindannyian csak... próbálkozunk.”

Egy pillanatig nem tudom, hogy mit mondjak. Egy egyszerű kijelentés, mégis megérint. Túl sok időt töltöttem el azzal, hogy azokra a dolgokra figyeltem, amik különböznek bennünk, elhanyagolva mindazt, amiben esetleg hasonlíthatunk. Felpillantok a terem falán lévő tükörrre, egy ereklye azokból az időkből, amikor még egy táncstúdió működött itt. Poros és tele van ujjlenyomatokkal, mégis mindannyiunkat ugyanúgy tükröz.

“Ez elég mély,” mondom végül, a hangom most könnyedebb, mint eddig egész nap.

Megvonja a vállát, a szája sarkai halvány mosolyra húzódnak. “Nem annyira, csak igaz.”

A projekt további része gyorsabban eltelik, mint ahogy számítottam. Nem találunk ki egy grandiózus ötletet se és nem is világosodunk meg, de valami megváltozik köztünk. A feladatról beszélünk, arról, hogy milyen módokon tesznek minket a különbségeink emberré. Beszélünk a nyomásról, amit érzünk, hogy elvárják,

hogy pontosan tudjuk kik vagyunk és mit akarunk, mikor mi csak útközben próbálunk rájönni.

Amikor lezárjuk egy különös elégedettséget érzek. Valami olyat írtunk, ami habár nem tökéletes, őszintének érződik. Egy jó kezdés, és ez elég.

Kicsengetnek és, ahogy összepakoljuk a cuccainkat felém néz. “Tudod, jobban hasonlítunk mi ketten egymásra, mint ahogy valaha is gondoltam.”

Mosolygok, most egyáltalán nem erőltetett vagy kínos. “Igen, talán igazad van.” Felállunk és ahogy az ajtóhoz közeledünk újra meglátom magunkat a tükörben. Egy pillanatig olyan, mintha szinkronban lennénk, mintha ugyanaz az ember lennénk, aki visszatekint a másokra. Ez csak egy illúzió, természetesen. De tovább időzik a gondolat a fejemben, ahogy elhagyjuk termet.

És akkor jöttem rá, hogy végig ugyanabba a tükörbe néztünk.